

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е №2

[населено място], 03.01.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, II - ри състав, в закрито заседание на трети януари през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕСЕЛИНА ВЪЛЕВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ДИМЧО ГЕОРГИЕВ

2. ДАНИЕЛА РОСЕНОВА

като разгледа докладваното от съдията Вълева въззивно наказателно частно дело номер 600 по описа за 2018 година за да се произнесе, съобрази:

Производството е по реда на глава X. от НПК.

С определение от 15.11.2018г., постановено в разпоредително заседание по н.о.х.д. № 2629/2018г. по описа на Специализирания наказателен съд, при условията на чл. 248, ал. 1, т. 3 от НПК е прекратено съдебното производство по делото и същото е върнато на Специализираната прокуратура за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничили правото на защита на обвиняемите.

За проверка на определението е постъпил частен протест от прокурор при Специализираната прокуратура.

В частния протест се бланкетно са навежда, че констатираните от съда процесуални нарушения не са допуснати или не са съществени, поради което се иска отмяна на определението и връщане на делото в съдебната фаза.

Съдът, след като се запозна с доводите, изтъкнати в частния протест и като прецени материалите по делото, намира за установено следното:

Частният протест е подаден в срока по чл. 342, ал. 1, вр. чл. 249, ал. 3 от НПК срещу подлежащ на въззивна проверка съдебен акт и е процесуално допустим.

Разгледан по същество частният протест е частично основателен.

Първоинстанционното съдебно производство е образувано по внесен обвинителен акт, с които на пет лица са повдигнати множество обвинения, както следва:

на П. П. Б. - за престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, за две престъпления по чл. 330, ал. 2, т. 2 и т. 4, вр. ал. 1, предл. 9, вр. чл. 20, ал. 3 от НК, за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 1, 3 и 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 от НК и за престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 2, 4 и 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и 4 от НК;

на Д. С. С. - за престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК и за престъпление по чл. 330, ал. 2, т. 4, вр. ал. 1, предл. 9, вр. чл. 20, ал. 3 и 4 от НК;

на Г. И. Б. - за престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК, за престъпление по чл. 330, ал. 2, т. 2 и т. 4, вр. ал. 1, предл. 9, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 1, 3 и 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, за престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1, предл. 1, т. 2, 4 и 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 от НК;

на Р. Г. Я. - за престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК, за престъпление по чл. 330, ал. 2, т. 2 и т. 4, вр. ал. 1, предл. 9, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 1, 3 и 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и за престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1, предл. 1, т. 2, 4 и 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК;

на С. Н. С. - за престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК, за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 1, 3 и 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 4 от НК и за престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1, предл. 1, т. 2, 4 и 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК

С определението, предмет на въззивна проверка, съдът е приел, че в обвинителния акт са допуснати редица непълноти и несъответствия, които по своето естество са

съществени процесуални нарушения. Съзрял е порок при формулиране на обвинението по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК в постановленията за привличане на обвиняемите С., Б., Я. и С., поради непосочване на участниците в организирана престъпна група за целия инкриминиран период, а не както е избрало обвинението – само за последния ден. Мотивирал е и необходимост от съставяне на нови постановления за привличане на обвиняеми, с оглед правилно отразяване на всички съставомерни признаци на престъплението по чл. 281, ал. 2 от НК.

На първо място съдът е констатирал неяснота на диспозитива на обвинителния акт за престъплението по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК, вменено на обвиняемите С., Б., Я. и С., тъй като са фиксирани участниците в организираната престъпна група в последния ден на нейното съществуване, а не и за останалия период на действие. СНС е прав, че по този начин обвинението е неясно, защото не съдържа данни за участниците в организираната престъпна група за времето на действието ѝ. Това рефлектира и върху преценката за съставомерността, тъй като не може да се изведе заключение дали е изпълнен количествения критерий на чл. 93, т. 20 от НК. Другите упреци по този пункт на обвинението, но вече към обстоятелствената част не намират резон в съдържанието на обвинителния акт. Описаната фактология по начина по които е поднесена достатъчно ясно очертава темпоралния момент на постигане съгласие между участниците за включване в организираната престъпна групата и поемане на ангажимент за преследване на целите ѝ.

На второ място първостепенният съд е ангажирал негодност на обвинителния акт относно престъплението по чл. 280, ал. 2 от НК. Съображенията на СНС за правилни и законосъобразни. При условие че изпълнително деяние по споменатия текст предполага превеждане през границата на страната, този обективен признак следва да е обоснован в обстоятелствената част на обв. акт. В настоящата хипотеза това не е сторено, което несъмнено е съществено процесуално нарушение. Същото е положението и с инкриминираните форми на съучастие на обв. Б.. В проверяваното определение са изложени верни аргументи, които въззивният съд споделя и намира за ненужно да преповтаря. По-нататък обосновано СНС е заключил, че при формулиране на обвинението по чл. 281 от НК недопустимо е използвана алтернативата „или“, понеже по този начин не се дефинира ясно конкретната изпълнителна форма на престъплението, за което прокурорът упражнява обвинителната си функция. Предвидените в закона различни проявни форми на едно и също престъпление не могат да се повдигат в диспозитива на обв. титул в условията на алтернативност, защото водят до неопределеност на обвинението. Аналогичен резултат има и незапълване на съставомерния белег „в нарушение на закона“. Във всички случаи на престъпления с подобна препратка, прокурорът е длъжен да посочи кой нормативен акт е нарушен. Обратното засяга правото на обвиняемите да разберат в както точно са обвинени и представлява съществено процесуално нарушение. Разискваните пороци са допуснати и в постановленията за привличане на обв. Б., Б., Я. и С., което налага те да се коригират. Верен е и извода на СНС, че в обстоятелствената част на обвинителния акт не са изложени фактически положения за избраните от прокурора хипотези на задружна престъпна дейност, осъществена от обв. Б., както и относно вмененото „осигуряване на автомобил“ от обв. С. и Б.. И двамата са обвинени за такова действие, но то не е очертано в обстоятелствената част на обв. акт и правилно е третирано от СНС като съществено процесуално нарушение. Казаното не се отнася за инкриминираното осигуряване на автомобил от страна на Б., защото за него, макар и лаконично има маркиране в обстоятелствената част. Осигуряване на средството на престъплението не се изразява непременно в предаване на фактическата власт. Вероятно от това разбиране е изходил първостепенният съд за да приеме, че разпореждането за вземане на конкретен

автомобил не запълва осигуряването като помагаческа дейност. Този извод е неправилен и въззивният съд се дистанцира от него. Неправилно също, СНС е съзрял процесуално нарушение в двете дати – 20 и 21.05.2016г., изписани в диспозитива на обв. Я.. Тук прокурорът се е стремил да бъде максимално прецизен и внимателния прочит не създава двусмислието, изтъкнато в проверяваното определение.

По отношение на престъпленията по чл. 330 от НК с основание СНС е приел, че в обстоятелствената част на обвинителния титул липсва фактология за квалификация признак „по поръчение и в изпълнение на решение на ОПГ“. Повдигнато е такова обвинение, но не са посочени каквито и да било обстоятелства за осъществяването му.

По този начин остава неясно защо прокурорът е приел, че обвиняемите Б., С., Б. и Я. са действали „по поръчение и в изпълнение на решение на ОПГ“. Неяснотата в обвинителната теза за престъплението с пострадал К. Г. се задълбочава и от различното описание на началната дата на престъплението – докато в обстоятелствената част са описани действия от края на м. април 2016г. и 30.04.2016г., в диспозитива спрямо обв. Б. и С. е инкриминирана неустановена дата през м. май 2016г.

Последното, наведено в атакуваното определение процесуално нарушение е невярно. Липса неяснота във волята на обвинителната власт относно начинът по който подс. Б. е подбудил обв. С.. Съдържанието на обвинителния акт не буди съмнение за механизма на извършване на това престъпление от обв. Б. и С..

С изложените корекции, въззивният съд намира за правилен извода на СНС за допуснати недостатъци, които не позволяват на обвиняемите да разберат безусловно инкриминираните им престъпления, поради което имат характер на съществени процесуални нарушения по чл. 249, ал. 4, т. 1 от НПК. Те препятстват пълноценното и ефективно упражняване на правото на защита на обвиняемите и са отстранени, чрез изготвяне на нов обвинителен акт и нови привличания и предявявания по чл. 219 от НПК. Доколкото делото се връща в предходния стадий фактическите грешки относно мястото на деянието по чл. 280, ал. 2 от НК и името на подс. Б. следва се санират при съставяне на новия обвинителен акт, а не чрез процедурата по чл. 248а от НПК.

Водим от изложените съображения, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 15.11.2018г., по н.о.х.д. № 2629/2018г. по описа на Специализирания наказателен съд, в частта в която е прекратено съдебното производство и делото е върнато на СП за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения.

Определението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.